

KLAU?TUKAS

Pažinimo raktas yra klausukas

Nepriklausomas Trakų Vytauto Didžiojo gimnazijos laikraštis Nr. 40(52) 07-05-10

Šiame klausuke galėsite: peržvelgti gimnazijos gyvenimo [kroniką](#), perskaityti abiturientų atsakymus į tradicinius [klausimus](#), susipažinti su projektu [Globe](#), aplankyti Trakų [knygyną](#), sužinoti ką davė 12 metų neštas [kryžius](#), praleisti pamoką kultūros [beieškant...](#), [Vienuoliktokai](#) apie Motiną, pajusti [stiklinės](#) vandens skonį, sužinoti kaip įveikti [egzaminų](#) stresą, dalyvaujant viktorinoje laimėti draugystę, [sąžinę](#) ir gerumą, virtualiai sudalyvauti [pavasario](#) šventėje, įvertinti laiko [ženklų](#) galią.

Redakcija:

**Kristijonas Kancleris, Kornelija Markevičiūtė,
Gerda Vaitkūnaitė, Asta Lisevičiūtė,
Dainius Tomas Balčytis, Mantas Onuško,
Marius Januševskis.**

Klaustuko vadovė: **Birutė Paltanavičienė**

Redakcijos žodis, arba

Kuo baigiasi mokslo metai?

Nenorėčiau čia tokį gražų pavasarį kurstyti dramatiškos nuotaikos, tačiau kiekvienas užuodžiate, kuo atsiduoda kaštonais pakvipęs oras. Jokių išsamesnių komentarų – būtų gerai bent kartą tuo pradėjus ir pabaigti „Klaustuko“ vedamąjį, deja, įtariu, jog be tų kelių, žemiau esančių pastraipų, manęs būtų tiesiog nespausdinę.

„Pagaliau, baigėsi tos įskaitos. Greičiau egzai, - girdimi balsai, nulydimi pritariamų, - jo!“. Užtuot pasidžiaugę paskutinėmis dienomis mokykloje, nori kuo greičiau viską atsiskaityti, atseit, dabar tik egzaminams ruošis. Vis dėlto (norit tikėkit, norit ne) abiturientai nesijaudina. Tik pažvelkit, kokie jie ramūs, kokie gražūs, rymo antro aukšto fojė kaip angelėliai.

Vėl kaip ir kasmet neišvengiamai teks praryti po gabalėlį tragizmo. Visi žinome, jog į abiturientų, kurių galvose dar yra laisvos vietos (o jos yra, neabejoju), bus įdiegtas paskutinis iš paskutinių ir toks kurtinančiai paskutinis, kad labiau paskutinio ir baisiau kurtinančio skambučio nesugalvosi. Jo aidas lydės visą likusį gyvenimą ir dar kurį laiką po mirties.

Dar kiek per anksti spręsti, ar šis mokslo sezonas sulaukė kokio nors pasisekimo, tačiau tai greitai turėtų paaiškėti suskaičiavus balus. O kol kas akivaizdu, kad mokslo metai baigsis tuo pačiu, kuo ir prasidėjo – skambučiu.

Kristijonas

Paskutinis skambutis... Dvylika metų jis kvietė į mokyklą, palydėdavo iš jos. Kartais jo laukdavai nesulaukdavai – tokios ilgos atrodydavo silpniau išmoktos pamokos minutės, kai tekdavo slėpti akis nuo mokytojo viską pastebinčio žvilgsnio. O kartais jis nuskambėdavo visai nelauktai... Nelauktas ir šis – paskutinis skambutis. Su juo margais dienų takais išeis ir mano auklėtiniai... „Klaustuko“ redkolegijos vardu visiems XXXIII laidos abiturientams linkiu siekti laimės. Tai reiškia kantriai kurti save, kasdien tobulėti ir dovanoti gerį kitiems. Tegul širdį kaitina ne tik naujų žinių troškimas, bet ir noras bendrauti, padėti kitam, dalintis idėjomis, gerumu. O rytoj... dar viena – galbūt vienintelė – galimybė, kad mūsų laikas taptų pagaliau šviesa, kad išsipildytų, apie ką svajojat Jūs, abiturientai, ir mes – Jūsų mokytojai.

Paskutinis šis skambutis (šimtą kartų „deja“!) ir klausukiečiui Kristijonui Kancleriui. Iš šios laidos abiturientų Jis vienintelis žurnalistas, ištvėręs iki galo. Visi, kurie skaitė mokyklinį laikraštį, atkreipdavo dėmesį į Kristijono straipsnius, į didelę drąsą, griežtą ir dygų toną, ironiją ar paradoksus. Kristijono rašiniai įžiebėdavo diskusijos ugnelę, o kartais – tikrą laužą, nuo kurio liepsnos būdavo karšta... Ačiū Tau, Kristijonai, už taiklų žodį ir skvarbią mintį. Palankaus Tau vėjo!

Mokytoja **Birutė**

Gimnazijos gyvenimo kronika.

(kovas - gegužė)

Kovo 26 – 30 d. Dienos su svečiais iš Olandijos. Mainų programa su Sneeko miesto moksleiviais, po dvejų metų pertraukos. Puikiai praleistas laikas, nuostabūs įspūdžiai, nauji draugai. Olandai patenkinti viešnage Lietuvoje, tikimės, ir mes būsimė maloniai sutikti Olandijoje ateinantį rudenį.

Kovo 26 – balandžio 10 d. Velykų atostogos. Abiturientams ir kai kuriems dešimtokams – tai jau paskutinės mokyklinės atostogos. Kol mokiniai atostogavo, mokytojai mokėsi. Balandžio 2 d. gimnazijos Aktų salėje mokytojai stebėjo savo kolegų pamokas, klausėsi pranešimų apie pamokų metodus.

Balandžio 2 d. Interviu su meninės kompozicijos „Smėlio žmonės“ dalyviais: J.Jasiūnu, J.Kelertaite, A.Lebedniku, A.Kuliešiūte, D.Steponavičium, A.Žukaite, R.Krušinskaite, G.Ribnikova.

Balandžio 3 d. Švietimo centras mokytojams organizavo seminarą „Pamokos plano pavyzdys“.

Balandžio 4 d. seminare „Problemos sprendimo kelias“ buvo aiškintasi, kaip gryninti problemą.

Balandžio 12 d. 8a kl. mok. A. Gvildys – nacionalinės informatikos olimpiados II vietos laimėtojas (mokytojas A. Grygelis).

Balandžio 26 d. Susitikimas su V. Kochanskyte ir P.Venslovu. Poezijos valanda, pokalbis apie B. Brazdžionį. Renginys skirtas 100 – osioms B.Brazdžionio gimimo metinėms.

Balandžio 27 – 28 d. Kaune vyko visos Lietuvos moksleivių konkursas „Ką žinai apie Lietuvos kariuomenę“. Labai svarbią ir garbingą II – ają vietą užėmė mūsų abiturientė Viktorija Čijunskytė (mokytojas G. Mickonis).

Balandžio 26 d. „Globe“ projekto dalyviai sulaukė dėmesio. Mokykloje lankėsi garbios viešnios – Lori Dando, JAV ambasados Kopenhagoje Šiaurės ir Baltijos šalių mokslo ir vystymosi skyriaus direktorė, Giedra Gurevičiūtė – Demereckienė, JAV ambasados Lietuvoje atstovė, ir Irena Rimkutė, Lietuvos Jaunųjų gamtinių centro atstovė. Apie susitikimą plačiau skaitykite šiame „Klaustuko“ numeryje.

Balandžio 27 d. vyko aštuntokų viktorina „Žodis žodį pakylės“. Apie viktoriną plačiau skaitykite šiame „Klaustuko“ numeryje.

Balandžio 29 d. Debatai istorine tema. Debatų aktualija – mes už demokratiją ar prieš? Debatų vedė dvyliktokai Žygimantas Narkevičius ir Aušra Lučinskaitė. Debatų stebėjo istorijos mokytojai: J.Janutaitienė, V.Narvydienė, G.Sokolinskienė, V.Narvydas, G.Mickonis.

Gegužės 2 d. K. Steponavičius (6a) tarptautiniame konkurse „KENGŪRA 2007“ šeštų klasių grupėje respublikoje užėmė IX vietą.

Gegužės 3 d. Susitikimas su liaudies dainų atlikėja Veronika Povilioniene. Jeigu iki šio susitikimo kas nors skeptiškai žiūrėjo į liaudies dainas ir jų dainuotojus, tai po valandos su Veronika nuomonę kardinaliai pakeitė, suprato: mūsų folklore žavisi pasaulis, tai ir mes turime žavėtis. Žmogus, dainuojantis liaudies dainas, savaime tampa geresnis, nes mūsų dainose labai daug gražių malonybinių žodžių. Net melų daina, iš V. Povilionienės lūpų skambėdama, užburia („akmenėliai deimantėlio“, „upelė žalio vyno“, „kalneliai sidabrėlio“), nejučiom atskleidžia giluminius egzistencinius dalykus. Gerbiama viešnia padainavo lopšinę sūnui, išgirdome net patriotinę lopšinę. Paklausta apie dalyvavimą LNK muzikiniame projekte „Žvaigždžių duetai“ V.Povilionienė nesutriko, paaiškino dalyvaujanti daugelyje projektų, priimanti iššūkius. Anot dainuotojos, „reikia tikėti: jei darai gerai, tai ir išeis gerai“.

Gegužės 30 d. mūsų liaudies dainas V. Povilionienė veš į Sibirą, ten koncertuos ne tik rusams, bet ir mūsų šalies tremtiniam.

Gegužės 4 d. Mokykloje vyko iliuzinio pobūdžio cirkas.

Kornelija Markevičiūtė, 3 kl.

[Turinys](#)

Paskutinis skambutis.

Sunoko išminties medžio vaisiai...

Ar visi sunoko? Ar kirmėlaitės nepagraužė? Ar puvinys neįsimetė? Ar nenukris per greit? Į šiuos ir kitus abiturientams, jų mokytojams ir tėvams rūpimus klausimus objektyviai atsakys laikas...

Atsisveikindami su savo gimnazija XXXIII laidos abiturientai atsako į tradicinius „Klaustuko“ klausimus:

1. Kokią pamoką prisiminsi visą gyvenimą?
2. Ką norėtum veikti baigęs gimnaziją?
3. Ko labiausiai bijai ir labiausiai lauki?
4. Ko paprašytum auksinės žuvelės?
5. Ko palinkėtum „Klaustukui“?

Algirdas Balnys

1. Vienos pamokos negalėčiau išskirti. Visą gyvenimą prisiminsiu šaunias akimirkas ir nuostabias žmones: mus mylinčius ir gerbiančius mokytojus, nuoširdžiai bendraujančius mokinius, taip pat spektaklius, koncertus, kurie leido būti kartu ir pamilti tuos metus gimnazijoje.
2. Norėčiau studijuoti aukštojoje mokykloje, vėliau įsitvirtinti gyvenime bei sukurti laimingą ir darnią šeimą.
3. Šiuo metu labiausiai bijau matematikos egzamino. Laukiu akimirkos, kai po kurio laiko susitiksiu mokytojus, mokinius ir galėsiu pasidalinti įspūdžiais, pasikalbėti apie asmeninį gyvenimą. Be to, dar laikiu koncerto mokykloje po kokių 3 – 4 metų.
4. Auksinės žuvelės papraščiau, kad leistų man neužmiršti šių metų mokykloje, kad ir kokie blogi jie kartais atrodė; dar – kad atiduotų visiems kiek įmanoma daugiau laimės ir kad pati žuvelė turėtų daug mažų žuvyčių, kurių mes galėtume dar ko nors paprašyti.
5. „Klaustukui“ linkiu taiklaus žodžio, įdomių pažinčių ir to, kad galėtume savo vaikams tokį laikraštį nupirkti net spaudos kioske.

Gabrielė Grudzinskaitė

1. Prisiminimuose išliko kelios literatūros pamokos: Kuršiuko teismas, J. V. Gėtės „Fausto“ pamoka – TV laida su pagrindiniais „Fausto“ veikėjais, Putino poezijos pamoka, vykusi naktį prie ežero.
2. Baigusi gimnaziją, tikiuosi mokytis toliau.
3. Šiuo metu laikiu egzaminų. Na, o bijau... gulbių ir dantistų.
4. Auksinės žuvelės norėčiau paprašyti labai daug, bet protingiausias ir realiausias noras – sėkmingai išlaikyti egzaminus.

5. „Klaustukui“ linkiu tęstinumo. Išlikti nepriklausomu laikraščiu, objektyviai nušviečiančiu įvykius mokykloje. Linkiu, kad niekad nepritrūktų jaunųjų žurnalistų.

Mantas Gaižauskas

1. Buvo labai daug įsimintinų, tačiau pati įsimintiniausia – ši, kai manęs paprašė atsakyti į „Klaustuko“ klausimus. Tikrai atsiminsiu visą gyvenimą.
2. Žinoma, pirmiausia gerai atšvęsti šią progą su klasiokais. Manau, bus tikrai įsimintina šventė. Na, o vasarą atsipalaiduosiu, pailsėsiu nuo mokslų.
3. Gyvenime nieko nebijau. Tiesiog reikia pasiruošti viską išgyventi. Jei, pavyzdžiui, bijočiau egzamino, tuomet visą likusį gyvenimą turėčiau būt užsidaręs namuose, nes pasauly yra daug kur kas baisesnių dalykų. Labiausiai laikiu tos akimirkos, kai rankose laikysiu savo atestatą.
4. Sveikatos. Jei bus sveikata – bus ir visa kita.
5. Tapti storesniu ir spalvotu.

Dominyka Šumskaitė

1. Įsimintiniausia turėtų būti pirmoji pamoka. Tačiau po dvylikos metų nepavyksta ją mintyse atkurti. Pamokų buvo šitiek daug ir įvairių, kad sunku išskirti tą vienintelę. Manau, tikrai ilgai atsiminsiu anglų kalbos pamokas, kurias vedė mokytoja Dalia, kadangi jų metu netrūko juoko ir geros atmosferos. Į jas beveik visuomet ėjau norėdama, nes ši mokytoja ne tik mokytoja, tai mokytoja – draugė, su kuria visada smagu Paplepėti. Štai atminty iškilė Kalėdinė anglų kalbos pamoka, kuomet mes, dvyliktokai, žiūrėjome labai linksmą animacinį filmą „Šokolado namai“.
2. Baigusi gimnaziją norėčiau įstoti ten, kur trokštu, gerai baigti studijas, laisvalaikiu daug keliauti.
3. Labiausiai bijau, kad nesusikirsčiau per egzaminus, kadangi tada nuvilčiau ne tik save, bet ir artimuosius. O labiausiai laikiu egzaminų pabaigos ir vasaros, atokvėpio, naujo etapo.
4. Gerai išlaikyti egzaminus!
5. „Klaustukui“ – gyvuoti dar labai ilgai, nes jis – mūsų pačių gyvenimo gimnazijoje atspindys. Daugiau entuziazmo prisidedant prie jo gyvenimo, gimnazistai!

Žan Makutunovičius

1. Labiausiai įsiminė K. Donelaičio „Metų“ pamoka su to laikotarpio tradicijomis, maistu ir drabužiais.
2. Stengsiuos įstoti į universitetą.
3. Bijau ir laikiu brandos egzaminų, nes nuo jų priklausys visas gyvenimas.
4. Paprašyčiau, kad einant laikyti egzaminų suteiktų jėgų ir žinių, kurios manyje galbūt užgesusios.
5. „Klaustukui“ – dar daugiau įdomių ir linksmų straipsnių, didesnio kolektyvo, kad Vytauto Didžiojo gimnazija visada turėtų savo laikraštį.

Asta Kuliešiūtė

1. Kai berods trečioje klasėje mokytoja pranešė, jog tapau viena iš prizininkių rašinių konkurse.
2. Studijuoti tai, apie ką svajoju.
3. Egzaminų, nors gal labiau rezultatų. Labiausiai laikiu birželio 6 d. pavakarės, kai egzaminų sesija bus baigta.
4. Auksinės žuvelės paprašyčiau, kad išpildytų tris mano norus. Paslaptis.
5. Linkėčiau, kad klaustukiečių gretos vis gausėtų, nes juk ne veltui sakoma: „Dvi galvos geriau nei viena“

Žygimantas Narkevičius

1. Hm... Sudėtingas klausimas. Veikiausiai atminty ilgai išliks dauguma Gedimino Mickonio pamokų: ir pildai žinių kraitį, ir linksmi praleidi laiką. Dažni įvairiausi pasakojimai, visada prajuokinantys ir sudominantys, pakelia nuotaiką – turbūt tam pritartų dauguma dvyliktokų.
2. Stosiu į universitetą ir mokysiuos toliau. Mokslo šaknys karčios, bet vaisiai saldūs...
3. Nuo 9 klasės svajoju apie tą dieną, kai būsiu baigęs mokyklą... Svarsčiau, kokios mintys tada turėtų suktis mano galvoje, kokios tvyrotų nuotaikos – džiaugsmas, kad rankose turiu atestatą, ar liūdesys, nes liūdna palikti mokyklą, kuri tarsi tapo dalele manęs... Čia praleista tiek laiko... Draugai, juokas,

šventės, dainos... kartais liūdesio šypsnyš... visko buvo. O bijau, turbūt kaip ir visi dvyliktokai, egzaminų, nes jie – rimtas išbandymas. Tačiau ne veltui mokomės 12 metų! Tiesa?!

4. Paprašyčiau išpildyti tris mano norus, kurie pakreiptų mano gyvenimą norima linkme (čia jau asmeniškai).
- 5.

Greitai bėga ir žiemos, ir vasaros,
Ir pavasariniai vėjai šilti,
O gyvenimas primena pasaką –
Pasiklystame žemės glėby...
Gyvenimas ima lyg duoklę
Mūsų juoką, svajones ir džiaugsmus.
Ir kaip skolą dosniai
Suskaičiuoja, dabina metus.

Linkiu, kad „Klaustukas“ sulauktų daugybės METŲ IR JUBILIEJŲ.

Laima Dagtė

1. Kiekvieno išsinešiu po trupinį, po smiltelę, po teisingą ir neteisingą žodį, po žvilgsnį, po pėdsaką ant nutrintų, bet tokių šviesių koridorių, ant snieguoto kiemo, ant savo širdies. Todėl negaliu išskirti nieko.
2. Norėčiau įstoti į universitetą. O kaip, kas ir kur, parodys egzaminų rezultatai ir galiausiai – pats gyvenimas.
3. Labiausiai bijau pirmojo egzamino, o labiausiai laikiu minutės, kai išėsiu iš paskutiniojo.
4. Auksinės žuvelės paprašyčiau stiprybės, susikaupimo ir geros nuotaikos visiems abiturientams.
5. „Klaustukui“ linkiu kūrybingų žmonių ir spalvingų puslapių.

Aurimas Bagdanavičius

1. Visą gyvenimą atsiminsiu geografijos pamoką 9 – oje klasėje. Kai truputį buvau prisidirbęs. Susprogdinau tokią bombelę, kurios nemalonus kiaušinių kvapas pasklido po visą klasę. Tąkart vienai klasiokai pasidarė bloga. Buvo iškviesta policija. Pas direktorę kojos virpėjo...
2. Visų pirma vasarą norėčiau gerai pailsėti. Pasistengsiu, jog tai būtų pačios įsimintiniausios atostogos. O vėliau žadu studijuoti VGTU verslo vadybą.
3. Bijau, kad galiu neįstoti, kur noriu. Laukiu tikro studentiško gyvenimo su linksmybėmis, nuotykiams.
4. Auksinės žuvelės paprašyčiau dar daugiau auksinių žuvelių, kad išsipildytų kuo daugiau žmonių norų, kad žmonės taptų laimingesni.
5. „Klaustukui“ – daugiau valgyti, kad papildėtų, pastorėtų.

TVDG 33 laidos abiturientai

Ir akmenys gali būt įdomūs

Ketvirtadienis. Rytas. Labai didelių pastangų atsikelti reikalaujantis rytas. Pirma pamoka - biologija (gerai, kad ne kontrolinis). Mokytoja Jelizaveta Tumlovskaja įlėkė į klasę, savo šypsena žadėdama mokiniams kažką nauja. Taip, mano, kaip mokinės, akys nesuklydo, o ausys tai patvirtino – mokytoja pranešė gerą žinią. Pasirodo, kitą savaitę sulauksim viešnios iš Danijos, „GLOBE“ projekto koordinatūros.

Mūsų gimnazija jau kelerius metus dalyvauja „GLOBE“ projekte, kuriame aštuoni aštuntokai su mokytoja Jelizaveta Tumlovskaja atlieka hidrologinius tyrimus. Galime pasigirti tuo, kad Trakų Vytauto Didžiojo gimnazija priskirta „GLOBE“ (Lietuvoje) aktyviausiųjų dešimtukui(!).

Pasiruošimui skirta savaitė praūžė net neatsigręždama. Viešnios priėmimui (2007-04-26) mokiniai mokytojos padedami paruošė trumpą filmuką apie „GLOBE“ tyrimus, vykstančius prie Galvės ežero, taip pat trumpas kalbas apie Trakų miestą ir jo įžymiąsias vietas, projekto vykdymą.

Susitikimas praėjo gana sklandžiai, nepaisant kalbos barjero, kurį ištirpdė vertėjais tapę abiturientai, patys mokiniai, mokytoja ir viešnios vertėja. Lori Peterson Dando – „GLOBE“ projekto koordinatė - tik įžengusi į skaityklą spinduliavo šiluma (kaip kitaip gali atrodyti žmogus, taip mylintis gamtą, pasaulį...), maloni šypsena neapleido viešnios veido iki pat susitikimo pabaigos.

Reiginys vyko gan kukliai, bet įdomiai: sveikinimo žodžiai, „GLOBE“ filmukas (kuris, L.P.Dando nuomone, turėtų būti įtrauktas į „Aukšinio gaublio“ ar „Oskaro“ nominacijas), kalbos apie mūsų kraštą, „GLOBE“ programos pritaikymą Trakuose ir jos sukūrimo reikšmę, prasmę, priežastį. Nepamirškime pasivaikščiojimo ežerų pakrantėmis siekiant tikslo – pamatyti „GLOBE“ tyrimo tašką ir miesto simbolį – Trakų salos pilį.

Šiame susitikime neįžvelgėme jokių tuščiažodžiavimų. Visus domino, kodėl L.P.Dando dirba tokioje organizacijoje. Kodėl būtent joje? Kuo „GLOBE“ yra ypatingas? Iš viešnios lūpų skrido daug prasmingų frazių, pavyzdžiui „... niekada nemaniau, kad akmuo gali būt toks įdomus!“. Aiškino, kad net eidami ar važiuodami dviračiu į mokyklą ar į darbą, tausodami elektros energiją, atliekame didelį darbą mažinant planetos užterštumą (!). Nors mums tai atrodo menkniekis, L.P.Dando įrodė, kad užterštumo mažinimas - milžiniškas plusas žmonijos tobulėjimo keliu.

Projekto koordinatė atvyko ne tik paplepėti apie šiandieninę planetos padėtį, bet ir pasidomėti, kaip „GLOBE“ komanda vykdo tyrimus. Suktų klausimų sulaukę mokiniai sugebėjo išsisukti remdamiesi sukrautu žinių bagažu.

Jaučiamės pagerbti sulaukę ypatingos viešnios, kuriai rūpėjo ne tik projektas, bet ir mūsų, lietuvių, kultūra, Trakų kraštas, karaimiški kibinai.

Visos „GLOBE“ komandos vardu dėkoju mokytojai Jelizavetai Tumlovskajai už puikią galimybę susipažinti su tokia įdomia asmenybe, pamilti gamtą. Mes sužavėti – mums patiko!

Gerda Vaitkūnaitė, 8d

Kviečiame į Trakų knygyną

William Nicholson. *Skambantis bokštas*

Anotacija: Pasaulinį pripažinimą pelniusio britų rašytojo, scenaristo ir režisieriaus Williama Nicholsono romanas apie magišką, pavojų ir nuotykių kupiną trijų paauglių kelionę beieškant pagrobto balso skambančiam bokštui. Vos pasirodžiusi, knyga pelnė keliolika prestižinių apdovanojimų, tarp jų – „Nestlé Smarties“ vaikų ir jaunimo knygos konkurso aukso medalį, ji išversta ir išleista daugelyje pasaulio šalių. Skiriama vyresniojo mokyklinio amžiaus vaikams bei visiems, mėgstantiems šio žanro grožinę literatūrą.

Pirmas įspūdis: Et. Galėtų anotaciją aiškesnę parašyti, ne apie apdovanojimus pliaukšti. O viršelis gražus.

Komentaras: Užsukau į visagalį netą, paskaitinėjau ir nustebau. Knyga vadinasi ne „Skambantis bokštas“, o „Vėjo dainius“ (The Wind Singer), pasirodo, ji yra „Degančio Vėjo“ (trilogijos) pirmoji dalis (kitos dalys vadinasi „Slaves of the Mastery“ ir „Firesong“), ir kas svarbiausia – šitos informacijos lietuviškai niekur nėra. Pasidomėjau leidėju. Kažkoks Garnelis. Ne kiekvienas mulkis sugalvoja leidyklą vadint savo pavarde! Siužetas gana įdomus. Verčiau iš anglų ir trumpinau, tad perteiksiu tik pačią esmę.. Aramanto mieste egzaminai yra viskas, ir ne tik mokiniams, bet ir jų šeimoms. Kai Kestrel Hath išdrįsta paprieštarauti mokytojai, Vyriausiasis Egzaminatorius ją ir jos šeimą nuteisia žiauriausiai bausmei. Kestrel su savo dvyniu broliu Bowman'u (lietuviškai – lankininkas) iškeliauja iš miesto ieškoti tikrojo Aramanto blogio šaltinio.

Michael Baigent, Richard Leigh, Henry Lincoln. *Šventasis kraujas ir Šventasis Gralis*

Anotacija: Daugybę žmonių sužavėjo istorija apie XIX a. gyvenusį prancūzų kunigą, kuris kaimelyje prie Pirėnų kalnų surado tai, kas padėjo jam sukaupti didžiulį turtą – net kelis milijonus svarų. Iš pradžių atrodė, kad bus pasakojimas apie užkastą lobį, bet netrukus jis virto neprilygstančiu istoriniu detektyvu – mūsų laikų Gralio paieškomis, vėl sugražinančiomis prie sunkiai perprantamų, užkoduotų dokumentų, slaptųjų draugijų, Tamplierių ordino, XII ir XIII a. katarų eretikų ir prie mažai žinomų, daugiau nei prieš 1300 metų nuo sosto nuverstų Prancūzijos karalių.

Maiklas Baidžentas, Ričardas Leigas ir Henris Linkolnas, šiems tyrinėjimams paskyrę daugiau nei dešimt metų, pagaliau atskleidžia jų rezultatus. Tikroji Rennes-le-Chateau kaimelyje atrasto lobio vertė – ne turtai, o didelė, kupina prieštaravimų ir daug ginčų kelianti paslaptis. Ta paslaptis toli gražu nėra vien keistas istorinis reliktas. Jos aidas aprėpia ir šių dienų politiką, ir visą krikščioniškąjį tikėjimą. Joje kalbama ir apie Šv. Gralį, bet ne kaip apie paslaptinę taure, minimą Viduramžių legendose, o kaip apie realų dalyką, turėjusį lemiamos įtakos visai Vakarų pasaulio istorijai.

Šios paslapties tyrinėjimai leidžia naujai pažvelgti į Renesansą ir kryžiaus karus. Dar labiau stebina tai, kad ši paslaptis susijusi ir su krikščionybės ištakomis ir netgi su Jėzaus tapatybe.

Pirmas įspūdis: geras. Pagaliau kažkas sugalvojo išversti į lietuvių kalbą. Reiks nusipirkt ir perskaityt, šįkart lietuviškai. Kaina – 60 litų. Velnias. Nieko, geram daiktui negaila. Beveik.

Komentaras: Šią knygą perskaičiau prieš metus angliškai, bet ji man paliko tokį įspūdį, kad jo aidą savo mąstyme pastebiu iki šiol. Pirmas jausmas, kurį pajutau baigęs ją skaityti, buvo noras pradėti iš naujo (tuo metu mano anglų kalbos žinios buvo smarkiai silpnesnės, tad ne viską supratau), o antras - pyktis ant Dan Brown. Neseniai (prieš pusę metų) „Šventasis kraujas ir Šventasis Gralis“ autoriai iškėlė jam bylą už jų knygos idėjų plagijavimą ir neteisingą faktų interpretavimą. Nežinau, ar jie dar bylinėjasi, bet kadangi esu skaitęs abi knygas, tad galiu nedvejodamas pasakyti, kad „Da Vinčio kodas“ yra vienas bjauriausių ir prasčiausių plagiatų su kokiais teko susidurti. Dan'as Brown'as taip lankstosi žemo intelekto ir neišlavinto mąstymo skaitytojams, kad nukišau tą knygą į savo lentynos gilumą ir tikiuosi, kad ją iš ten ištrauks nebent mano anūkai. Apskritai esu mėgėjas panašaus pobūdžio knygų, bet „Da Vinčio kodas“ išrankiam skaitytojui padarė dar vieną meškos paslaugą – pradėjo vadinamąją „Da Vinčio“ bangą. Dabar visokie niekad negirdėti rašytojai vieną po kitos leidžia „Da Vinčio kodo“ plagiatų, kurie labiau primena fantastines pasakas su žiaurumu, sekso, iškraipytų religinių dogmų ir prasto romano elementais. Pavyzdžiai: Ekvinokcija, Teisieji (tikrai žinau, kad yra Trakų knygynė), Pražuvusi Kambizo kariauna (persiškas variantas), Paskutinė šventyklos paslaptis, Antrasis Gralis ir t.t. Esmė ta, kad jas yra parašę visokie „profesoriniai“, „daktarai“, „mokslininkai“, tad labai lengva supainioti su tikrai geromis knygomis. Pakartosiu - tai nereali knyga, tikrai siūlau perskaityt, bet jei per gyvenimą perskaitėt pustuzinį knygų, tai geriau nebandykit, nes šitas kūrinys reikalauja nemenkos erudicijos religijos ir mitologijos srityse.

Dainius Tomas Balčytis, 8b

12 metų neštas kryžius

Ar kartais jums mokykla neprimena kokio automobilių fabriko, kuriame į mus įmontuoja įvairiausias dalis - mokslus, tikrina įvairiais kontroliniais mūsų būseną ir neįprastom užduotim - mūsų galimybes? O visa tai tik dėl vieno tikslo - egzaminų. Taigi, mokomės 12 metų vien tik dėl to, kad išlaikytume egzaminus, nes juk tai kiekvieno save gerbiančio piliečio pareiga. Bet ar toks turi būti mokslas? Ar pagrindinis tikslas turi būti egzaminai? Žinoma, visi mokytojai kalba apie dvasios, valios ir visų kitų vertybių ugdymą, su tuo galima sutikti, bet ir ne vertybės yra pagrindinis tikslas.

Spaudimas juntamas iš visur. Mokytojai vis primena, jog mokomės, kad išlaikytume egzaminus, tėvai vis klausinėja, kaip sekas mokykloj ir priduria: kad reik stengtis, nes neišlaikysi egzamino. Draugai domisi, kur stosi ir kokius egzaminus laikysi... Nėra nei kur, nei kada pasislėpti. Vis dažniau atrodo, jog esi vienas, kartais net pasistengi, kad būtum tik vienas: užsidarai kambarį tarp knygų ir pamiršti net pats save...

Artėjant egzaminams visad užpuola panika: nieko nemoku, nieko nespėju, NEIŠLAIKYSIU! Natūralu, juk ar gali būti kitaip šalyje, kur programos kasmet vis sunkėja, o įstoti į universitetus reikia visiems? Ta panika turi įtakos visam gyvenimui: prastėja sveikata nuo begalinės baimės, streso ir bemiegių naktų; blogėja santykiai su tėvais, nes vis dažniau norisi pasakyt jiems ne tik, kad atstotų ir duotų ramybę, bet ir gerokai aprėkt, kad vis graužia, nors stengies iš paskutiniųjų; kenčia santykiai su draugais, nes net pamiršti kaip jie atrodo ir nėra laiko persimest su jais keliais žodžiais net telefonu; o jei turi širdies draugą, tai išvis tragedija - stengies skirt jam kiekvieną laisvesnę savo akimirką, aukoji paskutinius jėgų likučius, o jis vis jaučiaus nuskriaustas ir nesupranta, kodėl prieš kokį pusmetį beveik kasdien galėjo pasidžiaugti tavo draugija, o dabar tavęs neįmanoma prisišaukt... Taip atrodo, lyg turi paaukoti arba mokslus, arba save.

Vienintelė išeitis - nepalūžti ir įveikti! Gal ir nepakenčiamas kankinimas, bet juk ne taip ilgai ir truks jis... 12 metų atkentėjus, negalima pasiduoti finišo tiesiojoje. Ir kartais geriau pailsėti, nei kišti į miegančią galvą dar daugiau žinių, be to, „ko neprivalgei, to neprilaižysi“, tad neverta stengtis per mėnesį išskalti kelių metų kurso.

Kyla klausimas: kas bus, jei neišlaikysiu? Žinok, ne tu vienas, tokių yra šimtai. Be to, Lietuvoje formuojasi tokia situacija, kad baigus universitetą sunkiau susirast darbą, nei baigus kolegiją ar profesinę mokyklą, dažnai tenka išgirsti apie didelius pinigus, išleistus žmogui, kuris ateina priklijuoti plyteles vonioje ar pakeisti parketą svetainėje, nors užtrunka nedaug ir išlieja mažai prakaito...

Taigi nereikia krimstis, o reikia nepasiduoti ir kibti į gyvenimą. Nesvarbu, kokios srities, o svarbu, kad būtum profesionalas.

Mantas Okuško, 3c

[Turinys](#)

Kultūros beieškant

Poezijos angelai giedoja B.Brazdžionį

Atrodo, visi esame skaitę Bernardą Brazdžionį per lietuvių literatūros pamokas, šiemet, minėdami šio poeto 100 – ašias gimimo metines, prisiminėm Jo oratorinius eilėraščius patriotine tematika. Bet to, kas vyko gimnazijos Aktų salėje balandžio 26 d. per ketvirtą pamoką, negalėtų pakartoti jokia pamoka.

Jau nebe pirmą kartą mūsų mokykloje lietuvių rašytojų kūrybą skaitantys aktoriai Virginija Kochanskytė ir Petras Venslovas šį kartą norėjo mus pradžiuginti B. Brazdžionio poezija. Pamoka – poezijos valandėlė prasidėjo J.Aiščio, taip pat iševio, eilėraščiu B. Brazdžioniui „Poeto dalia“. Aktoriai deklamavo taip įtaigiai, kad mes supratome – jie gerbia ir lenkiasi B.Brazdžioniui. Greitai paaiškėjo, jog V.Kochanskytė ir P.Venslovas ne tik važinėja po respublikos mokyklas ir skaito B.Brazdžionį. Pasirodo, aktoriai atvežė ir gimnazijos bibliotekai padovanojo kompaktinę plokštelę, kurioje slypi jų angeliškais balsais skaitomi šio poeto eilėraščiai. Dovanų gavo ir direktorės pavaduotoja Regina Bartusevičienė, kiekvienais metais pakviečianti aktorius Virginiją ir Petrą į mūsų gimnaziją. Viena dovana – kompaktinė plokštelė, o antra (oi!), kaip pasakė V.Kochanskytė, - „aistringas bučinys“ nuo Petro Venslovos...

Tik po eilėraščio „Likimo laivas“ renginys nors kiek pradėjo panašėti į pamoką. Aktoriai tapo mokytojais ir tarsį susiliejo su salėje sėdėjusiais ir pakylėtą pamoką stebėjusiais tikraisiais mūsų mokytojais. Jie aiškino modernaus B.Brazdžionio eilėraščio grafinį vaizdą, akcentavo Tėvynės, tikėjimo, kelionės temas. Ir kodėl šis poetas nerašė apie meilę... Tebeaiškindami B.Brazdžionio nenorą rašyti apie meilę, paskaitė eilėraštį, paneigiantį visus spėliojimus. Tai buvo eilėraštis „Tėvynė motina“. Šis kūrinys atskleidė dvi didžiąsias poeto meiles.

Aktoriai – mokytojai aiškino, kodėl B. Brazdžionis pasirinko tikėjimo temą, įrodė, jog šio autoriaus kūryboje tikėjimas, laisvė, Tėvynė neišardomai susipynę. Be to, V.Kochanskytė atskleidė vieną įdomų faktą apie Henriką Radauską – ji teigė, kad H.Radauskas labai vertino B.Brazdžionį už jo tobulą eiliavimą.

Vėl skaitymo valandėlė. Vėl pragydę poezijos angelai džiaugsmu užliejo klausytojų širdis, o nuo jų balsais išreiškiamų emocijų per nugarą bėgiojo šiurpuliukai...

Vos nutilo paskutinis eilėraščio garsas, nuskambėjo skambutis, pranešdamas, kad mes visą pamoką buvome prasėdėję gimnazijos Aktų salėje, o ne senovės Graikijos teatre.

Marius Januševskis, 3c

Vienuoliktokai apie Motiną

Motinos akys

Tai du meilės ir šilumos žiburėliai, kurie sugeba kiaurai permatyti savo vaiko sielą ir suprasti, jei kas negerai.

Kokios jos gražios! Vos pasižiūriu į akis, noriu apkabinti Mamą ir nepaleisti.

Akys lyg dvi žvaigždės žaismingai šypsosi. Jos tokios nuoširdžios, jog atrodo – tuoj pravirksiu.

Nuvargusios, bet žvitrios akys seka mažuosius padaužas. Jos šiltos ir skleidžia meilę. Jos ramina užmiegantį. Nuostabios – Mamos akys.

Pavargęs žvilgsnis palydėjo mane vakare... Ryte pamatau nepailsėjusias, susirūpinusias akis – tokias pat, kaip vakar. kažkas negerai... Mama turi rūpesčių.

Tik vienas žvilgsnis gali paguosti ir nuraminti, tačiau gali paliudyti ir nusivylimą, kančią. Tik Motinos akys gali viską. Jos rodo ir sako tiesą.

Užtenka žvilgsnio, kad suprastum, ką padarei gerai ar blogai. Jis būna tai švelnus, tai reikalaujantis, būna liūdnas ar linksmas. Jame sutelpa visi jausmai, jis gilus lyg vandenynas. Jo niekas nepakeis – juk tai Motinos akių žvilgsnis, kuriame visada matau meilę.

Motinos rankos

Rankos, kurios suteikia užuovėją nuo pasaulio negandų. Rankos, kuriose randu priebėgą nuo baimės. Rankos, šildančios, kai šalta mano sieloj.

Kaip gera jausti motinos šiltas rankas, kurios mane mažą nešiojo, glostė, apglėbdavo, kai būdavo baisu. Mama, kaip gera paimti Tavo ranką ir jausti meilę.

Kai trūksta supratimo ir užuojautos, kai ieškau ir nerandu, nuramina ir sušildo Motinos rankos, tik jos vienintelės...

Švelnumo, šilumos ir rūpesčio sostinė, prieglobstis pavargusiam, liūdnam ir išsiilgusiam.

Mamos rankos švelnesnės už pienės pūką – jos glosto mano plaukus, veidą. Jos pačios gražiausios, net metai nepaliko jokių laiko žymių. Jos tokios pat švelnios, kaip ir tada, kai buvau mažutė. Visai kaip mano: ilgi pirštai, delne daug neaiškių linijų, daug raukšlelių ir smulkių apgamų.

Visai kaip mano, tik nebe tokios jaunos...

Jos paguos, palies, paglostys, kad ir buvai negeras. Jos bus tokios švelnios, kad per visą kūną perbėgs šiluma. Mintyse prašysiu dar ir dar paglostyti, nes šilčiausi jausmai apims, kai Motinos ranka švelniai apkabins.

Kuliešiai

Gliebai

Stilinė vandens

Geros bendruomenės dėka širdis prisipildo ilgesio savo klasei, draugams, mokyklai, o protas suvokia gauto išsilavinimo, suformuotų tradicijų, pažintų mokytojų vertę. Geros bendruomenės, kaip ir tiesos, negalima nei sugriauti, nei išduoti, nei panaikinti. Ją galima tik vertinti ir gerbti.

Mokykla – darbas, laiptai į kitą pakopą, šeima, draugai, namai ar visas gyvenimas? Kiekvienas pasirenka, bet, kaip yra pasakęs Alec Bourne, - „Kiekvienos valstybės pamatas yra jaunimo švietimas“, todėl nusigręžti nuo mokyklos nederėtų net ją baigus, o ir abiturso egzaminai kaitina ne vieną širdį. Deja, dažnai išskyla klausimas, ar tik egzaminai viską lemia, juk svarbu ir įgūdžiai, įgytos žinios, kurios ne visada atsispindi egzaminų rezultatuose, todėl moksleiviams ir mokytojams ne paskutinėje vietoje įvairios olimpiados, konkursai bei projektai.

D.Finkas pasakė: „Mums reikia kūrybiškumo, vaizduotės, įvairumo, novatoriškumo, klausimų verslumo, pasitikėjimo“, o TVD gimnazija, norėdama tobulinti visas šias mokytojų savybes įsiliejo į Besimokančių mokyklų tinklo (toliau BMT) programą. 2006 metais dalyvavo atrankoje ir buvo viena iš penkiasdešimties laimingųjų. BMT- tai ne tik nauja patirtis, bet ir projektas, padėsiantis identifikuotą problemą išanalizuoti, keisti norima linkme. Visi tikime, kad šis projektas bus sėkmingas ir truks ne vienerius metus, bet kas jau pasiekta?

Prisiminkime praėjusius 2005/2006 mokslo metus, kurie buvo paskelbti Draugiškos mokyklos metais. Mūsų gimnazijos mokytojai dalyvavo įvairiose programose, skirtose kvalifikacijos kėlimui, daugiausiai dėmesio sulaukė „Ugdymo patirtis ir pokyčiai Sank-Peterburgo bendrojo lavinimo mokyklose“ (2005-08-17-21), „Italijos švietimo politika ir naujovės“ (2006-04-070-11), „Humanistinė individualaus vaiko mokymo sistema“ (Šalvos Amonašvilio autorinis seminaras). Mokytojai teigiamai vertina PŠC organizuotas kvalifikacijos kėlimui skirtas programas, NMA kursus gabiems vaikams ir jų mokytojams, anglų kalbos kursus. 2005-11-15 – 12-15 ir šių mokslo metų 2006-11-22 – 12-22 dienomis vyko atviros pamokos, kuriose lankėsi ir kitų rajono mokyklų mokytojai bei mokinių tėvai. Gimnazijos administracija inicijavo ir pakvietė rajono mokyklas į Draugo dienos renginį (2005-11-29), o šiais metais į Nobelio dienos renginį, baigiamojoje mokslo metų konferencijoje „Informacinės technologijos gimnazijoje: būtinumas ir pokyčiai, nauda ir sveikata“ (2006-06-28) dalyvavo pranešėjų ir iš kitų respublikos mokyklų (Kauno, Kaišiadorių). Rajono projektinių darbų konkurse Švietimo centre laimėtos penkios prizinės vietos trijose grupėse: tikslųjų dalykų, socialinių, integruotų kelių dalykų ir išradimų, tyrimų grupėje.

Mokiniai taip pat nenuvylė. Jaunieji matematikai užėmė I ir II vietas jaunųjų matematikų olimpiadoje Vilniaus universitete, „Kengūros“ konkurse vienas mokinyas pateko į geriausių respublikoje 50-tuką. Rajoninėje fizikų olimpiadoje užimtos IX, X, XI, XII prizinės vietos, rajoniniame projektų pristatyme darbas „Šiuolaikinės technologijos vaikų darbeliuose“ ir stendinė medžiaga „Europos sąjungos fizikai“ užėmė pirmas vietas. Jaunosios chemikės rajoninėje olimpiadoje dalinosi I ir III vietomis nuo 9 iki 12 klasės. Gamtininkų ir biologų pasiekimai ne ką menkesni: 2005 metų Respublikinėje jaunųjų gamtininkų olimpiadoje užimtos II ir IV vietos, I ir III vietos biologijos olimpiados I ir II ture. Prancūzų kalbos dvylikų klasių olimpiadoje iškovotos I, II ir III vietos, o respublikinėje olimpiadoje II vieta. Rajoninėje vokiečių kalbos olimpiadoje vienuoliktų klasių mokinių užimtos I ir II vietos. Rajoninėje anglų kalbos olimpiadoje vienuoliktų klasių mokiniai iškovojo III ir IV vietas, o aštuntų klasių I ir II vietos. Galime tik pasidžiaugti saldžiais 2005-2006 mokslo metų vaisiais ir daryti viską, kas tik įmanoma, kad šie 2006/2007 būtų bent jau ne prastesni.

Mokytojai tobulinasi pagal SOCRATES programą, o mokiniai gali išvykti į Olandiją pabendrauti su ilgamečiais Sneek miesto RSG Magistre Alvinus College draugais, taip pat jau viešėjo Švedijoje. Užmegzti ryšiai su Italijos Uluči Salutačio licėjumi, o mes sulaukėme svečių iš Roterdamo Thorbeske licėjaus. Darbų daug, bet įgytų žinių dar daugiau. Trakų Vytauto Didžiojo gimnazija ne tik moko, bet ir suteikia pamatus gyvenimui, nes „Atmintyje galima sukaupti milijonus faktų ir išlikti absoliučiai neišsilavinusiam.“ (Alec Bourne).

Gimnazija teikia prioritetus mokymosi ir ugdymo kokybės vidinei kultūrai, saugios ugdymosi aplinkos formavimuisi, pilietiškumo ugdymui, kokybiškai ir įvairiai veiklai po pamokų, žinių kokybei, lankomumui, mokymosi motyvacijos kėlimui, mokinių drausmei, pasiruošimui egzaminams, darbui su tėvais, kvalifikacijos kėlimui, palankiam pamokų tvarkaraščiui, darbo grupių organizavimui, kūrybiškumui, kritiniam mąstymui, auklėjimui ir prevencijai.

Šiais 2006/2007 mokslo metais jau įvykdytos kasmetinės devintokų krikštynos ir priėmimas į gimnaziją. 2006 metų spalio 27 dieną džiaugėmės, kad jau šešiolika metų mūsų gimnazija didžiuojasi Vytauto Didžiojo vardu. 2006 metų spalio 28 - lapkričio 4 dienomis gimnazijos mokytojai dalyvavo tarptautiniame seminare, spalio pradžioje visa gimnazija dalyvavo didžiuliame projekte prieš narkomaniją „Gyvenimas – tai dovana“. Gimnazistai skaitė ištraukas iš narkomanų dienoraščių, šoko, vaidino, dainavo, klausėsi „dangiečių“ Augustės, Nato, Editos ir Viktorijos dainų. Lapkričio devintąją naujai atidaryta suremontuota sporto salė, o jau kitą dieną minėta pasaulinė Mokslo diena. Lapkričio dešimtą pasaulinės jaunimo dienos proga visų rajono mokyklų mokiniams duris pravėrė savivaldybė. Lapkričio trisdešimtą visi liūdėjome dėl daug gyvybių nusinešusios AIDS. Gruodžio dvyliktą gambiausiems mokiniams įteiktos Nobelio premijos, o dvidešimt antrą visas Trakų miestas galėjo pasidžiaugti smagia kalėdine švente ir Naujametiniu karnavalu, vykusiu Trakų kultūros rūmuose. Jau naujaisiais 2007-aisiais metais nepamiršome mūsų laisvės gynėjų ir sausio dvyliktą visos klasės juos pagerbė tylos minute. Sausio šešioliktą pradėtas vykdyti prekybos žmonėmis prevencijos projektas „Equal“. Nepamirškime ir nuolatinio įtempto ruošimosi artėjantiems brandos egzaminams bei dešimtokų, kurie šiuo metu renkasi ugdymo programas. Sėkmingus darbo rezultatus parodo kasmet apie 80% mokinių, įstojusių į aukštąsias mokyklas, skaičius. Keli mokiniai, baigę TVDG, studijuoja prestižiniame Sorbonos universitete, nemaža dalis buvusių mokinių ruošiasi tapti architektais, dizaineriais ar tarptautinių santykių specialistais. Tai profesijos, kurios neprieinamos vidutinių gabumų mokiniams.

Gimnazija atveria vartus į mokslo pasaulį, o joje dirbančių mokytojų yra visokių: jautrių žodžiui ir mokančių tuo „užkrėsti“ kitus, svajotojų, nesugebančių ar net nebandančių savęs realizuoti, mimožų, kietaširdžių valdininkų, „barbių devyndarbių“ ...bet visiems jiems reikia padėkoti, nes „Geras mokymas yra vienas ketvirtis pasirengimo ir trys ketvirčiai teatro.“ (Gail Godwin), o tai nelengva užduotis. Nuobodu žiūrėti į mokytoją, kuris viskam preciziškai pasiruošęs, jo akys užgesusios, o balsas metalinis, jam viskas aišku, todėl jis nenumatė nė menkiausios detalės, kad galėtų pamokoje improvizuoti, kurti stebint mokiniams. Toks mokymas bevaisis, o gimnazija turi ugdyti žmogų, pažadinti visą jausmų skalę, nepamirštant loginio mąstymo, proto ugdymo, sugebėjimo atskirti pelus nuo grūdų ir svarbiausia, meilę mokslui.

O pabaigoje – alegorinis pasakojimas apie stiklinę vandens: „Jūs taip pat jau viską žinote? Apie tai visas mūsų miestelis tik ir kalba. Na, jei purtote galvą ar kraipote pečiais, tai gal Jūs buvote kur išvykęs? Nes šito nežinoti tiesiog neįmanoma!

Na... Bet apie viską nuo pradžių.

Aš esu Reda ir mokausi didžiausioje mūsų miestelio mokykloje. Prieš mėnesį iš sostinės atvažiavusi komisija tikrino dvyliktokų įstojimų į aukštąsias mokyklas rezultatus ir, palyginusi su respublikos duomenimis (pagal abiturientų „pirmojo pasirinkimo kriterijų“), atsakingai pareiškė (net miestelio laikraštis pranešė), kad mūsų vidurinė mokykla yra prasto lygio. Na, ir sužėžė mūsų miestelis, kaip sukilęs spiečius. Visi kaltino visus, mes net savo auklėtoją iš mokytojų kambario matėme išėjusią apsiverkus. Vakar trys mano klasiokai atėjo į mokyklą lyg nesavi, o Deimantė susigraudino pasakiusi, kad nuo spalio pirmos ją tėvai perveda į netoliese esančią mokyklą, atseit, ten geresnis lygis...

Mano mama su tėčiu taip pat visą vakarą apie tai kalbėjo. Abu jie baigė tą pačią mokyklą, kurioje aš dabar mokausi, ir mamos buvusi auklėtoja yra dabartinė manoji. O kokiais žmonėmis mano tėvai tapo! Mama – vaistininkė, visos močiutės į ją taip ir kreipiasi „Mūsų vaistų daktarė“, o tėtis – techninius mokslus baigė ir miestelyje lėtpjūvę įkūrė. Aš juo didžiuojusi, kad mūsų mokyklai lentų dovanojo, tai anąkart per technologijų pamokas berniukai prie mokyklos perintiems špokams inkilėlius sukaldė. Ir kodėl visi sako: „Na, ir kas čia gali būti gero?!“ gali ir dar kiek yra! Kokia gamta aplinkui, kokie sodai pavasarį žydi! Žmonės darbštūs, tvarkingi, tad pas mus nė sykio laukuose žolės niekas nedegino, nes visos pievos jau iš rudens tvarkingai nušienaujamos, sugrebojamos.

O kodėl nekalbama apie mūsų mokyklą, kuri ne vieną šimtą metų gyvuoja? Koks šaunus ir didelis muziejus! Aš pati iš močiutės išprašytą senovinę kultuvę, papuoštą drožinėtomis saulutėmis atnešiau.

O kokios puikios mūsų mokykloje šventės! Tai dramos būrelį lankantys kokią premjerą parodo, tai choristai padainuoja, šokėjų grupės mokiniai per karnavalą Lotynų Amerikos rumbas, džaivas, čiačias demonstravo, o dailininkai praeitą savaitę pakabino gražiausio atviruko parodą.

Manau, kad apie mokyklos lygį reikia klausti norinčių mokytis mokinių. Aš – tokia. Nesu ypatingų gebėjimų, bet pamokose dirbu, klausau, kas neaišku – pasiklausiu, namų darbus darau ir matematikos „Kengūros“ konkurse rajone antrą vietą užėmiau. Be to pas mus apie vartojančius narkotikus nieko nesigirdi. Kai aplinkui tiek uostančių, rūkančių ar „sėdusių ant adatos“ – ar tai nereikšmingas faktas? O kiek mūsų šaliai

apdovanojimų pelno! Reikia Jums per Mokyklos dienos šventę ateiti: tada direktorius stiklinę vandens pasistato, kad skaitydamas pavardes dalyvaujančių įvairiose meninėse, gerumo ar sporto akcijose pats neužkimtų.

Mane labai įskaudino tokia tikrintojų nuomonė. Ar prastoje mokykloje besimokindama aš taip pat esu prasta? Tačiau nei mano tėvai, nei draugai, nei aš pati tokia savęs nelaikau. Be to, nuo šito kilusio klegesio niekam geriau nepasidarė, tik susikiršinę visi į stovyklas pasidalino. Ir mano klasėje yra palaikančių ir kritikuojančių grupes, todėl manau, kad visokie mokyklos reitingai turi būti direktoriaus ir tikrintojų reikalas. O jei kitais metais dvyliktokai įstos puikiai (kuo aš neabejoju, nes ši laida stipri, drausminga ir jų rodikliai geri), ar tada tikrintojai ir laikraštis, paskelbęs duomenis, atvyks pasidžiaugti? Ar atsiprašys, kad privertė pasijausti menkaverčius daugelį gerų mokinių? Girdėjau, kad net prasčiausiai besimokantieji žadėjo susiimti dėl bendro reikalo. Tikiu, kas ateitis tai ir parodys... bet aš einu, nes ir taip ilgai užtrukau. Ooo... ateina Lukas. Na, jis kitokius vaizdelius Jums nupieš... JEI MAN STIKLINĖ VISADA YRA PUSPILNĖ, TAI JAM – PUSTUŠTĖ...

Labas. Aš Lukas. Reda – mano klasiokė. Vaikšto visada besišypsodama, tarsi minimum penkis litus radus. Aš tai ir dešimt radęs vargu ar cyptelčiau. Kaip galima džiaugtis, kai dabar tokia situacija! Ar Jūs žinote – mes visi mokomės antrarūšių ir paskutiniokų mokykloj! Pasirodo, senoji garsioji mokykla – paskutinėje pagal įstojusią į aukštąsias mokyklas skaičių! Jūs paklausite, tai ką pas mus nė vienas mokinyš į kokį nors universitetą nepateko? Patekt, tai pateko ir beveik visi, tik ne pagal pirmą pasirinktą specialybę. Brolis pirmu numeriu rašė architektūrą Vilniaus universitete, bet įstojo į antru numeriu pasirinktą inžinerinį projektavimą VGTU. Mes visi labai patenkinti ir nesuprantu, kodėl, pasak komisijos, neturėtume džiaugtis?

O ką apie lituanistę laikrašty parašė – gryna teisybė. Ji labai reikli ir nori, kad aš vien lietuvių kalba būčiau gyvas. Na, ką aš kaltas, kad be lietuvių kalbos man dar 15 kitų dalykų ant galvos kaba, o kur dar futbolas, dviratis, muzika, laisvas laikas ir klasiokė Gintė... Reda sako: „Mūsų mokykla turi labai garbingą praeitį!“ Kas man iš tos praeities, jei dabar nieko gero nevyksta. Kas man iš tų koncertų, šokių, teatrų, parodų, akcijų ir misterijų? Kiek kartų sakiau auklėtojai, kad kokį kietą roko ansamblį į mokyklą pakviestų. Kilnotūsi nuo garso skulptūros kepurėlė mokyklos parke. Smagu būtų... Atseit, daug kainuoja, brangu. O kas šiandien pigu? Niekas veltui nieko nedaro. Tėvams mano vaikštinėjimai pas korepetitorius ne vieną šimtinę litų atsieina. Jie juk nori mane ponu daktarėliu matyti. O aš krauju bijau. Tėvas – chirurgas, sako, priprantama, o man jau kuris laikas neprisipratina. Pargriuvau su dviračiu lėkdamas, tai vos nuo žaizdos nenualpau.

Apskritai, pas mus čia nieko gero nėra. Nei kur nulėkti, nei kur nuvažiuoti, o kai dar mokykloje taip, kai visi karoliai, valdai, jonai ir petrai taip galvas pakėlė, kad vaikštinėja po mokyklą lyg baudžiamasis būrys ir garsiai rėkia: „Nuo šiol mūsų rankose valdžia, mes – blogiukų mokykla!“ Tik skanduoti su jais kažkaip nesinori, nes nuo to triukšmo per pertraukas ir taip po 7 pamokų galva kaip įjungtas stiprintuvas kaukia. Štai kaip mes gyvenam“.

Įdomu sužinoti, kaip Redai ir Lukui, mūsų apsakymo herojams, toliau sekėsi jų mokykloje. Ar optimistiškai įvykius prognozavusi Reda ateityje nenusivylė savo mokslais? O gal pesimistiškai mąstęs Lukas ėmė drąsiau jaustis, supratęs, jog buvo įžvalgus ir teisus? Ar tai nėra panašu į žmogų, apžiūrinėjantį save veidrodyje: jei jis šypsosi – atspindys taip pat šypsosi jam, jei jis yra susiraukęs – jo atspindys bus toks pat? Gal kiekvienas yra laisvas pasirinkti būti laimingu ar ne? Prisimenate, kai apsakymo herojė Reda padovanojo mokyklos muziejui senovinę kultuvę, o jos tėtis technologijų pamokoms medienos. Tačiau Lukas buvo linkęs reikalauti (roko koncerto) ir kritikuoti. Kuo Jūs galite prisidėti, kad mokykla būtų geresnė, gražesnė, šaunesnė?

Ištaisysime egzaminų garbus. Padėsime į archyvą. Kas juos vėliau vartys? Kas bandys prisiminti rašiusiojo charakterį? Tik mokytojas. O kaip(kokiame archyve) išsaugoti darbų autorių žvilgsnius, vidinę šviesą? Į archyvą atiduodame supratimą, jog egzaminai yra ir džiaugsmas, ir skausmas. Norėtūsi, kad STIKLINĖ VANDENS būtų pilna skaidraus šaltinio vandens ir nesudužusi.

Lietuvių kalbos mokytoja **Sandra Valentienė**

Įveik egzaminų stresą!

Paruošk save didžiajai dienai!

- Pavalgyk pusryčius.
- Pasilik daugiau laiko nuvykti į egzaminą.
- Dar kartą persiklausk, kur ir koku metu bus laikomas egzaminas.
- Pasiimk viską, ko tau gali prireikti – atsarginį rašiklį, pieštuką, servetėlių ar dar ką nors.
- Prieš egzaminą nueik į tualetą.
- Jei laukdamas egzamino labai jaudiniesi – kvėpuok giliai ir lėtai.

Nuramink save!

- Perskaityk instrukcijas – jei ko nesupranti, klausk mokytojo ar egzaminuotojo – NEPANIKUOK!
- Perskaityk visus klausimus, jei reikia – net du kartus, ir pradėk nuo tų, į kuriuos žinai atsakymą.
- Suplanuok, kiek laiko tau reikia atsakyti į kiekvieną klausimą.
- Jei užstrigai prie vieno klausimo – žiūrėk tolesnį. Prie to visada galėsi grįžti vėliau. Jei tikrai nežinai atsakymo – bandyk spėti logiškai.
- Pasilik šiek tiek laiko patikrinti atsakymams.

Pasirodyk geriausiai!

- Atmink – TU esi tu, ir gali padaryti tik tai, ką gali.
- Netikrink savo atsakymų su draugų atsakymais – tai tave tik sujaudins ir gali padaryti daug klaidų.
- Negalvok apie jau laikytą egzaminą – nebegali grįžti ir ką nors pakeisti.

Kaip tau sekėsi?

- Egzaminai pasibaigė – pamiršk juos. Dabar laikas ilsėtis ir veikti tai, ką mėgsti.
- Jei tau pavyko – sveikiname!

BET:

Atmink, jog tavo gyvenimas ne tik egzaminai. Nuviliantys rezultatai – dar ne pasaulio pabaiga, net jei taip dabar atrodo. Gali pabandyti egzaminus perlaikyti, be to, ateityje bus dar daug galimybių parodyti, ką sugebi. Būtinai sulauksi sėkmės.

Dar keletas žodžių:

Jei po egzamino jautiesi neramiai – pasikalbėk su kuo nors, NELAIKYK VISKO SAVYJE. Paskambink į psichologinės pagalbos tarnybą.

Parengta pagal <http://www.jppc.lt>

Laimėjo draugystę, sąžinę, gerumas

Kas gali aštuntokus išlaikyti klasėje, kai už lango žaliuoja ir žydi, čilba ir gieda? Nebent įdomus ir reikalingas renginys. Kaip tik toks pasitaikė balandžio 27 d. popietę – viktorina „Žodis žodį pakylės“. Viktorinoje dalyvavo dvi komandos – „Ištiktukai“ ir „Medinės galvos“ (8d ir 8b), o žiuri – vienuoliktokės Agnė Agintavičiūtė ir Oksana Pavlova bei mokytoja Birutė Paltanavičienė.

Rimtai pasiruošę komandų nariai (po 10 žmonių) atsakingai ir stropiai stengėsi atlikti pateiktas užduotis kuo geriau, tuo pačiu metu mokėsi dirbti komandoje ir pasitikrino lietuvių kalbos žinias. Buvo smagu stebėti, kai tokio amžiaus jaunimas taip aktyviai dalyvavo viktorinoje. Juk buvo nemažai gramatinių užduočių, tiesa, jos buvo pateiktos įdomiai, „su marškinėliais“.

304 kabinete šurmuly (be komandų, dalyvavo ir sirgaliai), komandos neriasi iš kailio, vertinimas griežtokas (už triukšmavimą minusuojama 0,5 balo). Visokiais būdais buvo tikrinamas aštuntokų kalbinis pasiruošimas, bet įdomiausias – žodinė dvikova, remiantis lietuvių kalbos žiniomis, savos kūrybos pjesės (pagal lietuvių liaudies pasaką) vaidinimas, lietuvių liaudies dainos, patarlės. Ištiktukų kapitonė Akvilė Morozaitė nė kiek nenusileido „Medinių galvų“ galvai Lukui Zmejevskiiui. Gražiai pasirodė Vesta Lukoševičiūtė (8b) ir Adolfas Kuzborskis (8d), komandos didžiavosi savo dramaturgais (Dainius Tomas Balčytis (8b) ir Simas Kairys (8d)).

Viktorina vyko sklandžiai, laikas pralėkė nepastebimai, puiki nuotaika išliko iki viktorinos pabaigos. O kaipgi rezultatai?

Komisijos narių nuomonės buvo skirtingos. Galų gale buvo nuspręsta, kad laimi draugystę, gerumas, sąžinę. Svarbiausia – dalyvauti, įgyti patirties, išmokti bendradarbiauti.

Ištiktukai

8b nuotaika

Oksana Pavlova, 3d

Pavasario šventė

„Jau saulelė vėl atkoptama budino svieta. Ir žiemos šaltos triūsus pargriaudama juokės“. Šios K. Donelaičio poemos eilutės geriausiai apibūdina nuotaiką vienos pirmųjų pavasario švenčių, kuri ateina kasmet kovo 20 dieną.

Pasaulinė Žemės diena minima nuo 1971 metų, Lietuvoje – nuo 1992. Ir mūsų gimnazijoje ši šventė jau tapo tradicinė. Šįmet Žemės dienos minėjimą rengėme bendradarbiaudami su Trakų rajono savivaldybe, todėl šventė persikėlė už gimnazijos ribų.

Kovo 20 d. Ryta mokiniai, laukdami pamokų pradžios, ant kiekvieno kabineto durų pastebėjo spalvotų lapelių, o prisiartinę galėjo perskaityti žymių minčių apie gamtą, apie Žemę, apie Žmogaus ir gamtos sąsajas, galėjo rasti įdomių faktų apie Žemę. Taip gimnazijos bendruomenei buvo priminta Žemės diena. Po penkių pamokų 6a, 7a, 7b ir 8c klasių mokiniai kartu su savo auklėtojais ir biologijos mokytojais, nešdami pačių nupieštus plakatus gamtosaugine tema (mokytoja A.Naruševičienė) išvyko į Žemės dienos minėjimą. Prie miesto Kultūros rūmų mokinius pasitiko Trakų seniūnas p. K.Vilkas, kiti renginio svečiai. Buvo iškelta Žemės vėliava. Miesto seniūnas pasidžiaugė, kad mokiniai aktyviai dalyvauja ekologinio pobūdžio renginiuose, supranta ekologinių problemų svarbą. 1b klasės mokinės Greta ir Karolina deklamavo eiles, supažindino su Žemės dienos istorija, kalbėjo apie vieną aktualiausių – šiukšlių mažinimo problemą. Tuo tarpu 8c klasės mokiniai bendravo su miestelėnais, dalino jiems biologijos mokytojų parengtus lankstinukus. Renginį filmavo Trakų regiono televizija ir mūsų gimnazijos 4 – okas V.Baranauskas. Renginiui baigiantis p. K.Vilkas padėkojo dalyviams ir paprašė mokinių palikti plakatus žadėdamas, kad jie bus iškabinti miesto skelbimų lentose.

Kita Žemės dienos minėjimo dalis – 5 – 8 klasių mokinių žinių olimpiada – vyko kovo 22 dieną. Olimpiadoje dalyvavo 50 mokinių. Tai buvo rimtas išbandymas, nes mokytojos J.Tumlovskaja ir S.Zalitienė pasistengė, kad užduotys nepasirodytų pernelyg lengvos. Džiugu, kad mokiniai sugebėjo jas atlikti. Geriausiais iš geriausių tapo: J. Zagurskas (5d, mokytoja J.Tumlovskaja) ir D.Verseckaitė (5c, mokytoja S.Zalitienė), A.Raudoniūtė (6a, mokytoja S.Zalitienė), A.Pisarskis (7e, mokytoja S.Zalitienė) ir L. Zmejevskis (8b, mokytoja J.Tumlovskaja). II – ašias vietas pelnė B.Rajekaitė (5c, mokytoja S.Zalitienė), M.Kalvaitytė (6c, mokytoja J. Tumlovskaja), E.Šustickytė (7b, mokytoja S.Zalitienė) ir G.Vaitkūnaitė (8d, mokytoja J.Tumlovskaja). III – iosios vietos atiteko L.Kasovskytei (5b, mokytoja L.Krinickienė), A.Pugauskui (6e, mokytoja J.Tumlovskaja), E.Sužiedelytei (7c, mokytoja L. Krinickienė) ir L.Kiršui (7a, mokytoja S.Zalitienė) ir D.T.Balčyčiui (8b, mokytoja J.Tumlovskaja). Dar kartą norėtusi pasidžiaugti ir pasveikinti šiuos mokinius. Beje, jų dar laukia vertingi, Trakų rajono savivaldybės dovanoti prizai. Olimpiada pasisekė, manome kitais metais panašų renginį organizuoti rajono mastu.

Prabėgus šventinei savaitei ir pasibaigus renginiams svarbu kiekvienam prisiminti, kad žinios, gebėjimai, ekologinė kultūra yra mūsų bendrosios kultūros dalis ir ja turėtų būti grindžiamas kiekvienas mūsų darbas, kiekvienas sprendimas kiekvieną dieną.

Biologijos mokytoja **Jelizaveta Tumlovskaja**

[Turinys](#)

Laiko ženklai

Laikas amžinai bėga į priekį ir niekada nepalauks, taigi žmogus turi su laiku draugauti.

Nepastebėjau, kaip greitai prabėgo vaikystės metai. Negaliu patikėti, kad jau paskutiniai metai mokykloje, paskutinės dienos... Rodos, galėjau nuveikti dar tiek daug...

Laiko egzistavimą atskleidžia įvairūs ženklai: senstantys žmonių veidai, apsamanoję laiptai, nutrinti mokyklos suoliai, vaikystėje ant kambario sienų paliktas „menas“. Pažvelgiu į tuos ženklus ir prisimenu praeitį, kuri sukelia šypsena, bet ir nostalgiją...

Laiko galia didžiulė – tai jis išgydo žaizdas, tai jis įtakoja žmonių siekius ar skatina nestovėti vietoje. Svarbu jo nepažiopsoti, kad vėliau netektų gailėtis dėl iššvaistyto laiko.

Brangink kiekvieną akimirką! Brangink, nes ja daliniesi su tau brangiais, mylimais žmonėmis. Ir nepamiršk – laikas nieko nelaukia.

Eglė Lekstutytė, 4a; Anastasijos Piroženko fotografijos, 4a